

Ik vertrek!

Het is een spannende stap: huis en haard achterlaten voor een nieuw leven op een nieuwe plek. Deze vijf vrouwen besloten het avontuur aan te gaan. Van woonhuis naar camping, kasteel, camper en meer...

Hannelore (47) is voor de tweede keer getrouwd, heeft volwassen kinderen

en is sinds kort oma. Ze droomde altijd al van een leven in Italië

‘Binnenkort komen onze eerste gasten. Spannend!’

Na mijn scheiding in 2013 belandde ik op een datingsite. Bij het inschrijven moest ik van alles invullen en een van de dingen die ik vermeldde, was dat ik dol ben op Italië. Zo ontmoette ik Richard, die de liefde voor Italië herkende. Dat hadden we dus al gemeen. Inmiddels zijn we tien jaar samen. In 2016 zijn we getrouwd. In Italië uiteraard. Ooit vroegen we elkaar: ‘Wat zijn jouw dromen, wat zou je nog graag willen meemaken?’ En we gaven hetzelfde antwoord: in Italië wonen en daar een B&B starten.

tuin met zwembad. In de toekomst willen we ook glamping-tenten plaatsen met de bijbehorende faciliteiten. We willen het hele jaar open blijven en onze gasten net iets meer bieden, zoals dagelijks een aperitief en leuke thema-avonden met maaltijden. Tijdens de coronapandemie werkte ik al veel vanuit huis. Dat maakte het ook makkelijker om de stap naar een leven in Italië te zetten. Het is goed te combineren met mijn werk als projectmanager. Ongeveer om de zes weken ga ik naar Nederland voor mijn werk. Dan

kan ik ook meteen mijn ouders, mijn inmiddels volwassen kinderen en pasgeboren kleinkind zien. Tussendoor komen familie en vrienden ook regelmatig onze kant op. Uiteindelijk zal Italië echt ons thuis worden. **Inmiddels hebben we al een leven hier opgebouwd, met vrienden en kennissen met wie we leuke dingen doen.** Dat zijn wel voornamelijk Nederlanders die hier ook wonen. De Italianen zijn erg gericht op familie en soms terughoudend in het contact. Ook de taal is nog een kleine barrière. Ik spreek best een aardig woordje Italiaans, maar nog niet goed genoeg. Dat gaat wel snel steeds beter. Op 2 juni zullen we de eerste gasten gaan ontvangen.

Spannend, maar ze zullen het vast leuk vinden.

We hebben er zo’n zin in! We willen van Casa Rilore een droomplek maken waar iedereen graag wil zijn. Het is in de mooie bergen van Italië, je bent zo aan het strand, het is vaak heerlijk weer en er zijn twee gezellige dorpjes vlakbij. Het is heerlijk hier. Ik ben nog altijd blij dat we deze stap gezet hebben. Ik leef immers nu, niet pas als ik met pensioen ben. Daarom maak ik nu mijn dromen waar!”

‘We willen van Casa Rilore een droomplek maken waar iedereen graag is’

Dat was het begin van een lange zoektocht naar een huis op een mooie plek in Italië. Na drie jaar vonden we een huis in Ostra Vetere, midden Italië, onder Rimini, maar daar moest nog wel veel aan gebeuren. Een jaar lang pendelden we heen en weer om te klussen. De vaart kwam er pas echt goed in, toen we in mei 2023 definitief in Italië gingen wonen. Een stal hebben we omgebouwd tot woonhuis. Als we helemaal klaar zijn zullen er uiteindelijk vier appartementen gerealiseerd zijn en een mooie

Tekst: Jet Hoogenwaard - Foto links: Justin Paget / Getty Images - Foto in scène gezet - Foto's gefiltervande: privébezi

Voor een nieuwe liefde en een nieuwe baan vertrok Bianca (53) uit de stad waar ze 27 jaar woonde

‘Terug naar Brabant’

“Op mijn 24e vertrok ik uit het Brabantse dorp waar ik opgroeide naar de Randstad. Daar had ik mijn werk, deed er aan basketbal op hoog niveau en vond er ook de liefde. Ik woonde er 27 jaar. Zeven jaar geleden ging het rommelen in mijn huwelijk en uiteindelijk leidde dat tot een scheiding. En toen kwam corona. Voor veel mensen een keerpunt, voor mij ook. Ik weet nog dat ik **op mijn vijftigste verjaardag wakker werd, in mei 2021, en dacht: nu komt mijn tijd!** Ik had een pittige periode achter de rug. Niet alleen de scheiding van mijn ex-vrouw had alle zekerheden overboord gegooid, maar ook met mijn moeder, die alzheimer heeft, liep het niet lekker.

Kortom: er was van alles gebeurd, maar op die verjaardag voelde ik dat er een andere, betere tijd zou aanbreken. Ik werkte al twintig jaar op dezelfde school, inmiddels als directeur, maar ook het speciaal onderwijs heeft me altijd getrokken. Toen ik een vacature zag waarin een directeur werd gevraagd voor een school in het speciaal onderwijs in Brabant, dacht ik meteen: daar ga ik voor! In diezelfde tijd spoorde een vriendin van me mij aan om een app te installeren op mijn telefoon waarmee ik andere mensen kon ontmoeten, Happn.

Open je die app, zie je welke mensen in de buurt zijn en kun je op dat moment contact maken met elkaar. Grappig, maar het idee om zo mensen te leren kennen, sprak me niet zo aan. Ik deed er verder niks mee. Maar toen ik, na het eerste sollicitatiegesprek in

‘Met mijn verhuizing uit de Randstad begon ik met een nieuw hoofdstuk, een heel gelukkig hoofdstuk’

Brabant, naar buiten liep, voelde ik me zo happy, dat ik de app opende en een reactie achterliet bij een foto

van een dame die ik voorbij zag komen. Verder dacht ik er niet aan, totdat ik werd uitgenodigd voor een vervolgesprek. Na afloop opende ik weer die app en zag dat de dame, Monique, had gereageerd op mijn eerdere berichtje. Vanaf toen waren we met elkaar in gesprek. Het was zo bijzonder, alles verliep zo positief. Ik kreeg de baan én ontmoette Monique. Meteen voelden we: dit zit helemaal goed. De liefde bloeide op en na anderhalf jaar pendelen tussen de Randstad en Brabant, besloot ik om nog een keer de sprong te wagen en terug naar Brabant te gaan. Op oudjaarsdag 2022 verhuisde ik en bij het inschrijven in mijn nieuwe woonplaats zag ik dat ik 27 jaar daarvoor ook op oudjaarsdag was vertrokken. Bijzonder toch? Met mijn verhuizing ben ik met een nieuw hoofdstuk begonnen, een heel gelukkig hoofdstuk, en daar ben ik zeer dankbaar voor.”

Ellen (57) hecht niet aan een vaste verblijfplaats, aan haar vrijheid des te meer

‘Ik zal altijd blijven vertrekken’

“In 2015 ben ik bijna van het ene op het andere moment uit Nederland vertrokken. Ik woonde in het midden van het land en mijn werk als business-coach liep goed. Over geld had ik ook niet te klagen. Toch voelde ik me ongelukkig, al kon ik niet goed duiden waar dat precies aan lag. Sinds 2014 had ik een camper en ik merkte dat ik gelukkig was als ik achter het stuur stapte. En werken terwijl ik op pad was, lukte ook prima. Toch duurde het eventjes voordat ik mijn leven werkelijk durfde om te gooien.

besepte ik. En kort erna besloot ik om ook te vertrekken. Waarnaartoe wist ik niet precies, maar ik zou gaan. **Het was een sprong in het diepe, maar intuïtief wist ik dat het goed was.** Op 25 januari vertrok ik. Er lag sneeuw en het was koud. Ik was moe, wist eigenlijk niet waarom ik dit deed en mijn hoofd bleef zeggen dat het een slecht idee was. Toch zette ik door.

Ik ontdekte dat het goed mogelijk is om je leven anders vorm te geven. En dat beviel me prima. Ik leefde niet meer in een vast stramien, in mijn leven stond niet alles meer vast. Dat gaf me een heerlijk gevoel van vrijheid. Uiteindelijk vond ik in 2017 een huisje in Spanje waar ik een tijdje bleef, totdat ik ziek werd.

Ik was genoodzaakt om naar Nederland terug te keren. Daar was en is nog steeds mijn basis. Door mijn beslissing destijds om ‘gewoon’ te vertrekken is er wel iets wezenlijks in mij veranderd. Het heeft me niet alleen mooie avonturen gebracht, waarover ik een boek heb geschreven, ‘Ellen in Wonderland’, maar het is vooral goed geweest voor mijn persoonlijke ontwikkeling. Ik zal altijd een nomade blijven, aan een vaste verblijfplaats hecht ik niet. Misschien dat ik binnenkort opnieuw een camper koop. En dan vertrek ik weer, op weg naar nieuwe avonturen.”

‘Dat ik niet meer in een vast stramien leef, geeft me een gevoel van vrijheid’

Dat gebeurde pas nadat ik een aflevering had gezien van ‘Floortje naar het einde van de wereld’, in januari 2015. Ze volgde een gezin dat in een oldtimer de wereld rondtrok. Volgens de moeder was het moeilijkste van de reis het vertrek. Ze heeft gelijk,

Monique (53) heeft een latrelatie en startte een eigen bedrijf in de stad waar zij is geboren

‘Op Terschelling vind ik rust’

“Elk jaar ga ik met Johan, met wie ik tien jaar een latrelatie heb, winterkamperen op Terschelling. Op oudjaarsdag doen we een terugblik op het afgelopen jaar en een wens voor de toekomst. Voor 2023 wenste ik dat ik de laatste drie maanden op Terschelling kon wonen en werken. En afgelopen oktober ben ik gegaan, samen met mijn hond. Toen ik dat besluit nam, was ik net zou oud als mijn vader, toen hij stierf. Zijn dood deed me beseffen dat ik weliswaar moet werken en

‘Ik wil een jaar op het eiland blijven of misschien nog langer’

sparen, maar ook ‘moet’ genieten. En ik wilde dat op Terschelling. Maar dan moest ik er wel werk vinden. Ik ben zweminstructrice, verzorg ijsbaden, ben administratief ondersteuner en heb een hondenuitlaatservice, maar op Terschelling ben ik terechtgekomen in werk dat ver buiten mijn comfortzone ligt: de zorg. Toch heb ik dat werk aangepakt. Daarnaast heb ik het leven op Terschelling helemaal omarmd. Ik wilde alles zien, beleven, voelen en ervaren. Ik was benieuwd of het leven op het eiland

me zou bevallen. En dat is zeker zo! Ik zou er best definitief willen wonen, maar er zijn een paar mensen die me ervan weerhouden, zoals mijn moeder die nu in de Randstad vlakbij me woont, en mijn vriend met wie ik misschien ooit wel wil samenwonen. Of dat op Terschelling zal zijn, is de vraag. Na die drie maanden in 2023 was ik zeker nog niet klaar met dit eiland. Ik ging wel terug naar de Randstad, maar bleef Terschelling missen. Dus besloot ik om terug te keren. **Het plan is nu om hier een jaar te blijven. Het eiland heeft me rust gebracht.** Ik heb geen spijt van deze stap. Ik ben nog aan het invoelen hoe het is om hier nóg langer te wonen en ik geniet er volop van!”

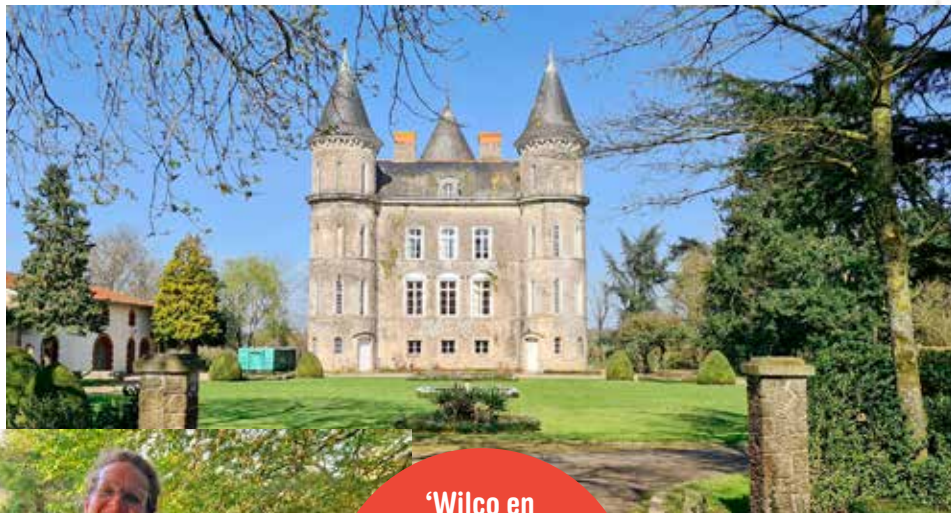
Sanne (48) is al jaren
gelukkig met Wilco
en samen kunnen ze heel
goed verbouwen

Van klushuis naar kluskasteel

“Altijd als Wilco en ik Frankrijk inreden, hadden we een gevoel van thuiskomen. Zo ontstond het idee om te kijken naar een woning in Frankrijk. Een paar keer deden we een bod op een huis, maar telkens liep dat op niets uit. Er kwam iets anders op ons pad: een klushuis in hartje Rotterdam. Daar hebben we ons met hart en ziel op gestort, we maakten er iets moois van en hebben er een tijd met veel plezier gewoond. Toch bleef Frankrijk trekken. Toen we in 2021 tijdens Pasen een advertentie zagen van een Frans kasteeltje dat te koop stond, besloten we er werk van te maken. Het was midden in de coronatijd, maar als wij naar Frankrijk zouden reizen om een huis te bekijken, golden de reisbeperkingen niet. We gingen en brachten een bod uit. Niet lang daarna werden we gebeld. ‘Gefeliciteerd, jullie hebben een huis!’ zei de makelaar. Wilco en ik keken elkaar aan. Jee, hadden we zojuist echt een kasteel gekocht?!”

Nu klinkt dit veel chiquer dan het is. Het wonen in een kasteel komt erop neer dat je het grootste deel van de tijd met je rubberlaarzen in de modder staat om iets te repareren. Maar we vinden het geweldig!

In september 2021 zijn we definitief naar Frankrijk vertrokken. Wilco werkt vier dagen in de week, ik ben fulltime aan het klussen. In ons kasteel Doré les Tours worden chambres d’hôtes en gîtes gemaakt, een groot deel is al af. We ontvangen al volop gasten, maar zijn daarnaast ook nog aan het verbouwen. We zullen nog wel een jaartje of twee bezig zijn, voordat alles af is. Op de verdiepingen gaan we

“Wilco en ik keken elkaar aan. Hadden we zojuist echt een kasteel gekocht?!”

nog gemeenschappelijke ruimtes maken die gebruikt kunnen worden voor feesten en andere evenementen. Ik vind het allemaal fantastisch, maar verhuizen naar een ander land was toch anders dan ik had verwacht. Het is maar zes uur treinen vanaf Nederland, maar hier gelden weer heel andere omgangsvormen en gewoontes. Zo is het hier gebruikelijk om anderen te zoenen bij een eerste kennismaking.

Als je dat niet gewend bent, is dat gek. We spreken redelijk Frans en contact maken gaat ons goed af. Als we willen, hebben we elk weekend wel iets te doen met onze nieuwe Franse vrienden. Maar we hebben het nu nog te druk. Het leven als kasteelvrouw, châtelaine, bevalt me tot nu toe uitstekend. Als ik naar buiten kijk en de lammetjes in de wei zie, die dit voorjaar op het landgoed zijn geboren, dan ervaar ik een gevoel van vrijheid dat ik in Nederland niet had. We doen wat we willen en wanneer we het willen, dat is heel waardevol. En het leven is erg divers. De ene dag ben ik behang aan het plakken, de andere dag zit ik op mijn knieën in de moestuin. Ik heb nog geen seconde spijt gehad dat we zijn vertrokken en ben benieuwd wat het leven op chateau Doré les Tours ons verder nog gaat brengen.” ■